

ROSS MONTGOMERY

MIRACOL

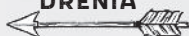
Traducere din limba engleză de Loreta Budin

**Harta
ELLIEI**

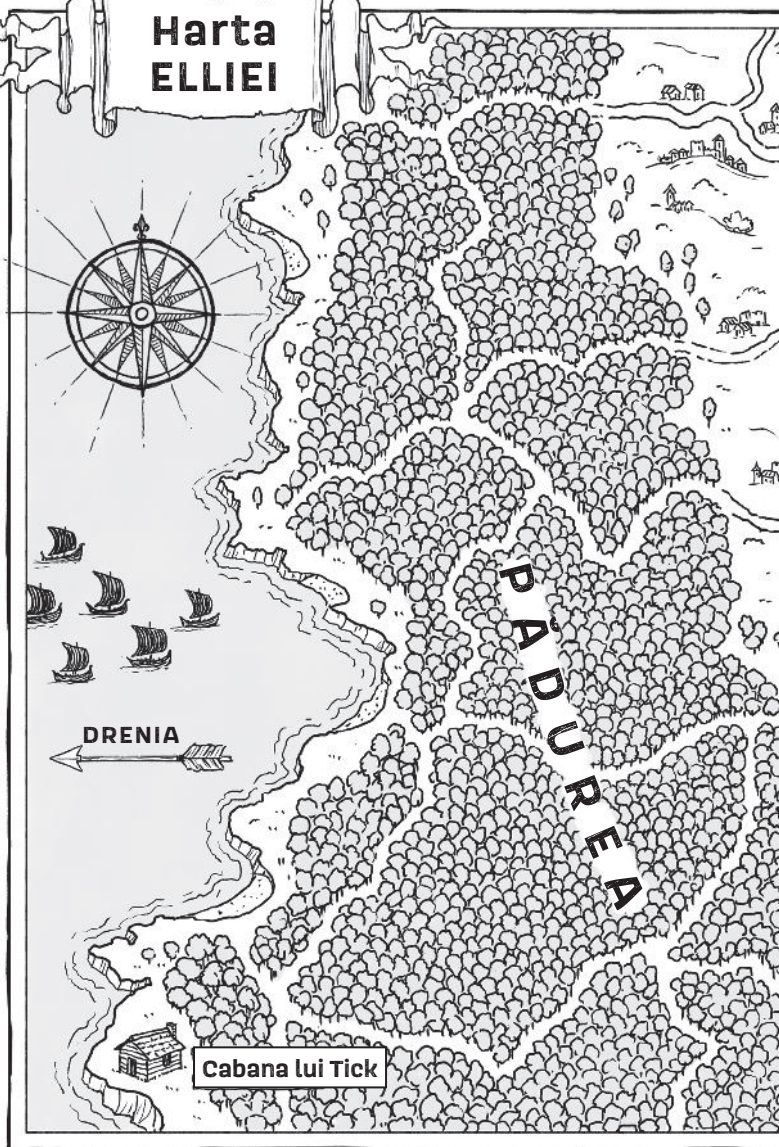
DRENIA

PĂDUREA

Cabana lui Tick

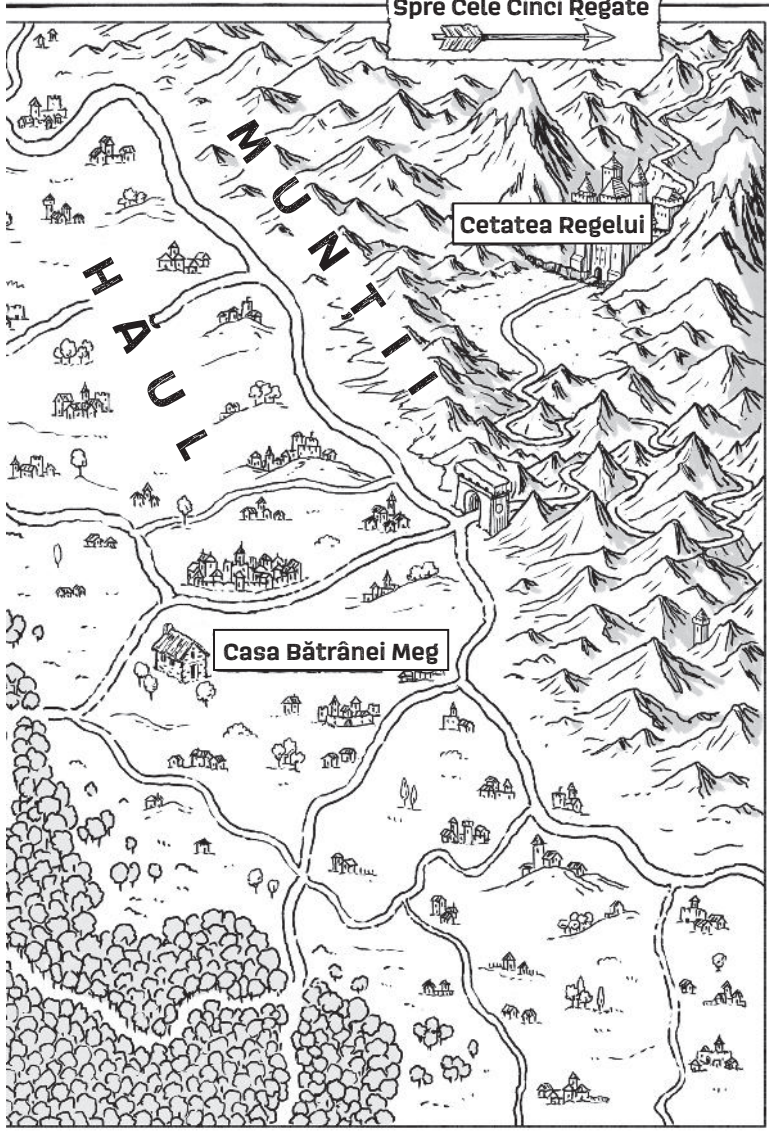
Spre Cele Cinci Regate

H
A
C
U
M
U
N
T
I
I

Cetatea Regelui

Casa Bătrânei Meg

CABANA

1. TICK

„Mâncare... apă... lemne de foc...”

Tick înainta prin pădure, adunând crengi uscate. Grămada era aproape prea grea ca să o ducă, dar aveai nevoie de multe lemne pentru a trece peste iarnă în Ellia și trebuiau lăsate să se usuce mai întâi, altfel nu ardeau bine. Tick continuă să meargă, bombănind pentru sine.

„Apoi trebuie să reparăm obloanele... apoi trebuie să dăm cu gudron pe acoperiș...”

Ceva îl împinse din spate cu atâta putere, încât Tick aproape că scăpă lemnele. Se întoarse, încruntându-se.

— Pebble! Pe bune?

Pebble era calul lui Tick: o iapă murgă, cu pete albe, de șaisprezece palme înălțime, cu coada și smocul de păr de pe frunte albe și lungi. Avea aproape douăzeci de ani — cam trecută de prima tinerețe, dar nu s-ar fi zis. Pebble observa *totul*. Chiar acum îl împingea pe Tick destul de tare cât să-i lase o vânătaie, în timp ce bătea din copite, de parcă i-ar fi spus: *E important*.

Tick îi urmări privirea și oftă. Leaf sărea în jurul unui copac, cântând cât îl țineau plămâni.

— Leaf! Ar trebui să mă ajuți, izbucni Tick.

— *Chiar te ajut*, spuse Leaf, fluturând o rămurică.

Tick se înfurie. O fi Leaf fratele lui mai mic, dar din punctul lui de vedere legătura se oprea aici. Lui Tick îi plăcea să muncească; lui Leaf îi plăcea să se joace. Lui Tick îi plăcea să meșterească; lui Leaf îi plăcea să strice lucrurile. Tick avea zece ani; Leaf nu împlinise încă cinci. Nici măcar nu semănau la înfățișare. Tick era slab și brunet, pe când Leaf avea bucle blonde lungi, până aproape de umeri.

— Nu avem timp pentru asta, bombăni Tick. Iarna e aproape. Când furtunile de zăpadă coboară din munți, nu se poate ști cât de rău va fi. Ține minte, cu zăpada nu te joci. *Un singur fulg nu înseamnă nimic, dar destui laolaltă te pot...*

Cuvintele învățate îi veniră în minte atât de firesc, încât nici nu-și dădu seama că le rostea cu voce tare. Încremeni în timp ce ridica alte lemne.

— ... *destui laolaltă te pot ucide*.

Erau spusele Bunicului. Una dintre zicătorile lui preferate. Avea sute, pentru orice situație la care Tick s-ar fi putut gândi.

Acum, doar vorbele Bunicului mai rămăseseră. Tăcerile lui blânde — leagănul cald și sigur al vocii lui — dispăruseră și ele.

Tick trase aer adânc în piept, cu tristețe. Apoi își îndreptă umerii și se ridică.

— Deci... deci trebuie să fim *pregătiți*. Va fi prima noastră iarnă fără Bunicul, da? Suntem pe cont propriu.

Puse crengile pe șaua lui Pebble, legându-le strâns cu o frânghie veche.

— Asta înseamnă că trebuie să muncim mai mult decât oricând. Trebuie să fim curajoși. Trebuie să fim oameni mari.

Următoarele cuvinte îi stăteau chiar pe vârful limbii, dar Tick știa că nu le-ar putea rosti fără să plângă. *Trebuie să-l facem să se simtă mândru.*

Tick ar fi dat orice să-l facă pe Bunicul mândru. Îl învățase tot ce știa despre viața în pădure — cum să pună capcane, cum să recunoască fructele otrăvitoare, cum să găsească adăpost. Bunicul ridicase cabana cu mâinile lui, în cel mai îndepărtat colț al țărmului Elliei, la kilometri distanță de orice suflare omenească. Uneori treceau luni întregi fără ca ei să zărească vreo altă persoană. De când Bunicul murise, pădurea părea și mai pustie.

— Haide, suspină Tick. Să ne întoarcem la cabană. Trebuie să punem la murat ultimele fructe.

Leaf nu răspunse. Nici măcar nu asculta. Privea dincolo de copaci, spre mare.

— Leaf! M-ai auzit? izbucni Tick. Am zis...

— Ce-i aia? întrebă Leaf.

Tick era pe punctul de a răbufni din nou, dar ridică privirea și gândurile i se risipiră într-o clipă, ca o mână de praf luată de vânt.

Pădurea în care se aflau se întindea de-a lungul unei plaje cu pietriș, unde valurile verzi se spărgeau lin.

Marea Elliei se așternea înaintea lor, până la orizont. Puteai cuprinde kilometri întregi cu privirea. Uneori, într-o zi senină, Tick vedea până în regatul Drenia.

Dar acum nu era cazul. Zărea doar vele negre, care întunecau orizontul dintr-o margine într-alta.

Ultima bucată de lemn îi căzu din mână. Înțelese imediat. Era o flotă militară: mii de corăbii de război îndreptându-se spre ei.

Veneau drenienii.

Bunicul îi povestise lui Tick tot ce trebuia să știe despre drenieni — despre împăratul lor sânge-roș, despre mașinile lor de război, despre călăreții lor înveșmântați în negru, care se revărsau peste regate ca un val lung al morții. Încercaseră să invadeze Ellia de multe ori, dar niciodată nu reușiseră. Când iarna cobora din munți, erau mereu izgoniți înapoi, în largul oceanului. Și totuși Bunicul lăsa mereu un sac cu provizii de urgență lângă ușa cabanei. Apă, cremene, un arc cu săgeți, haine de schimb, un cuțit. *Pentru orice eventualitate*, spunea el.

Și iată că acel moment sosise. Armata drenienilor invadea regatul.

Tick privea fix linia întunecată de la orizont. Mâncarea, lemnele, cabana... totul era lipsit de sens acum. În câteva zile — *ore*, dacă vântul era prielnic —, corăbiile acelea de război aveau să ajungă la țarm, iar plajele Elliei urmau să fie inundate de mii de soldați, arcași și călăreți drenieni. Bunicul îi spusese exact ce avea să

se întâmpla. Armata avea să petreacă o săptămână pe țărni, pregătindu-se, apoi urma să pătrundă în regat, cucerind sat după sat și dând foc la tot ce-i stătea în cale. Nimic nu avea să fie cruțat — nimic nu avea să dăinuie. Nu exista loc unde să te ascunzi, nici vreo cale să-i înfrunți. Tot ce putea face Tick era să fugă.

— Tick? spuse din nou Leaf, cu un strop de teamă în glas. Ce este *asta*?

Tick nu avea timp să explice. Trebuia să ajungă la cabană și să ia sacul imediat.

— Leaf, nu te mișca de-aici! Pebble, ai grijă de el!

Pebble necheză, de parcă ar fi spus: *La ordin!* Tick îndesă frâiele în mâna fratelui său — ochii lui Leaf erau acum imenși, larg deschiși de spaimă.

— T... Tick? Unde te duci?

Dar Tick gonia deja prin pădure. Trebuia să facă exact cum îi spusese Bunicul. Să găsească sacul, să îndese în el cât de multe borcane cu mâncare putea căra și să fugă înapoi.

Asigură-te că o faci repede. Și că nu te vede nimeni.

Tick nu înțelesese niciodată de ce Bunicul era atât de îngrijorat din cauza asta. Cine, în numele Cerului, ar fi putut să-i vadă aici, atât de departe de cel mai apropiat sat? Curând avea să pună mâna pe sac, apoi s-o tullească afară din pădure, pe cât de repede putea Pebble să-i ducă.

Deja zărea cabana, ivindu-se printre copacii din față...

Se opri brusc, agățându-se de trunchiul unui copac ca să nu cadă. Abia reuși să-și înăbușe un strigăt de groază.

Cineva stătea în picioare, lângă cabană.

2.

VÂNĂTORUL

În afară de Leaf, era prima persoană pe care Tick o vedea de săptămâni întregi. Un bărbat, îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Era întors cu spatele și se uita pe fereastră, așa că Tick nu-i zărea chipul, dar îi vedea arcul atârnat de umăr. Tolba cu săgeți zimțate, ale căror vârfuri sclipeau în lumina soarelui.

Vedea pumnalul curbat pe care bărbatul îl scoase de la brâu, cu o mână înmănușată în negru.

Tick rămase nemișcat, paralizat. Era un tâlhar — cu siguranță. Apăreau mereu pe la începutul iernii, când hrana se împutina. Bunicul chiar îi dăduse lui Tick vechea lui sabie, cu mânerul tocit de ani, dar cu lama încă tăioasă ca briciul, în caz că vreunul încerca să pătrundă în cabană, însă Tick o lăsase în dormitor. De ce n-o luase cu el? *Prostule, prostule!*

Dintr-odată, un țipăt strident răsună din cer și Tick se lăsă automat pe vine, pitindu-se printre ferigi.

O siluetă întunecată plutea deasupra copacilor: un șoim, iute și mortal, aprig precum cremenea. Străinul puse la loc pumnalul și întinse mâna înmănușată, iar pasărea se repezi spre ea. Tick zări un sul de hârtie prins de piciorul zburătoarei.

Cu o spaimă rece, care îi umplu pieptul, Tick înțelese cine era cu adevărat acel bărbat. Nu era un tâlhar.

Era un Vânător.

„Când drenienii ne vor invada“, îi spusese Bunicul odată, „nu vor trimite doar armata. Îi vor trimite mai întâi pe cei mai periculoși asasini. *Vânători*, așa li se zice“.

„De ce?“ întrebă Tick.

„Ca să deschidă calea“, răspunsese Bunicul, cu voce gravă. „Un singur Vânător poate măcelări un sat întreg în timpul somnului. Se mișcă printre umbre și ucid în tăcere. Nici măcar nu poartă armură — asta i-ar încetini. Lucrează singuri, folosind șoimi dresați pentru a schimba mesaje cu împăratul drenienilor, ca să le spună exact ce să facă.“

Tick se cutremurase. Dintr-un motiv greu de explicat, gândul la șoim îl înspăimânta, chiar mai rău decât umbrele. Bunicul îi făcuse atunci un desen cu un om îmbrăcat în negru din cap până-n picioare. Fiecare parte a lui era tăioasă: săgețile din spate, lama de la brâu, ciocul păsării cu glugă, de pe umărul său.

„Învață să-i recunoști, Small Wonder, și învață bine“, adăugase Bunicul. „Dacă vezi vreodată un Vânător, nu încerca să fii curajos sau isteț. Nu încerca să te ascunzi — nu poți. *Fugi*, atât. Ai înțeles?“

Inima lui Tick bătea nebunește. În fața lui era un Vânător adevărat, la nici zece metri depărtare. Îl privi pe omul în negru scoțând din buzunar o fâșie de carne crudă, plină de sânge. Șoimul o sfâșie în bucăți, în timp ce Vânătorul dezlega sulul de hârtie, parcurgându-i rapid conținutul. Apoi dădu aprobator din cap, mâzgăli câteva cuvinte în josul hârtiei, o legă de piciorul păsării și azvârli șoimul înapoi, spre cer. Șoimul scoase un ultim țipăt terifiant și dispăru deasupra copacilor. Vânătorul își trase din nou pumnalul din teacă, deschise ușa cabanei și se strecură înăuntru, tăcut ca întunericul.

Țipătul încă era înțepenit în gâtul lui Tick. Vânătorul se afla în cabana lui. Nu mai exista nicio șansă să ia sacul de urgență. Nu putea face decât ce-i spusese Bunicul: să fugă.

Tick se ridică și se strecură înapoi în pădure, cu gândurile învârtindu-i-se fără odihnă în minte. Îi găsi pe Leaf și pe Pebble exact unde îi lăsase. Leaf părea și mai mic decât de obicei, frământând neliniștit frâiele în mâini.

— Plecăm, îl anunță Tick.

Smulse mănunchiul de crengi legat de șaua lui Pebble și-l aruncă la pământ cu zgomot. Nu mai aveau nevoie de lemne de foc acum; trebuiau să se îndepărteze cât mai mult de Vânător.

— Plecăm? repetă Leaf, clipind nedumerit. Unde plecăm?

— Departe. Chiar acum.

Leaf era complet bulversat.

— Dar... jucăriile mele...

— Nu contează. Trebuie să le lași.

Leaf păru gata să izbucnească în lacrimi.

— Da, dar...

— *Nu*, îl întrerupse Tick. Fără lacrimi, Leaf. Trebuie să fi curajos. Pleacă-te, Pebble.

Imediat, Pebble se lăsă în genunchi pe picioarele din față. Era primul truc pe care o învățase Bunicul și îl executa de minune. Scutură din cap de parcă ar fi spus: *Da, știi, sunt deșteaptă.*

Tick îl ridică pe Leaf și îl urcă în șa. Era o șa specială, pe care Bunicul o meșterise cu mâinile lui: cu două locuri, unul la spate pentru el însuși și unul mai mic în față pentru Tick, ca să-l învețe să călărească. Niciodată însă nu avusese timp să-l învețe și pe Leaf: băiețelul o călărise pe Pebble doar la trap. Tick ar fi avut nevoie de un al doilea set de chingi de antrenament pentru el, dar acestea rămăseseră în cabană, împreună cu restul. Mâncare, apă... și ăsta era doar începutul. În afară de Pebble și de hainele de pe ei, nu mai aveau nimic.

Tick începu să facă în minte o listă cu toate lucrurile care le lipseau. *Cremene, o busolă, o ploscă, un cuțit...*

Rămase nemișcat. Tocmai ce-și amintise unde putea găsi un cuțit.

— Așteaptă aici.

Leaf îl prinse de mânecă — era limpede că nu voia să rămână din nou singur.